

ריינר מריה רילקה :

אורפיאוס, אורידיקה, הרמס

מכרה מונר הנה זה, פיר של נשמות
אשר קלחו כמחצבים שקטים של כסף,
עורקים בתוף אפלוליתו. מבין השקשים
נבע הדם המתמשך משם לבני-אנוש,
בתוף האפל נתגלה כבר כבהט.
ומלברו לא האדים דבר.

סלצים היו שם.

ויצרות הסרימהות; גשרים על תהו;
וגם אותו אגם גדול, אפר, צור,
הצף מצל לקרקעית הרחוקה
כשמי-הנשם הצפים מצל לנוף.
ובין כרי-הדשא. רף וסבלני
נגלה הפס, חור, אשר לדרך האחת —
כמו סרין ארץ אשר היונח להלכנה.

יבה, בדרך האחת, הופיעו הם.

בראש הגבר התמיר במעיל כחל
שמבטיו היו אלמים וקצרי-רום,
וצעדו סרף את פס-השביל, גושים
גושים, בלי ללעס. נדו נתלו כבדות
ומסגרות מתוף אנכי הקפלים.
הן שקחו כבר את הנבל, את הקל,
שנתאחה לתוף הורוץ השמאלית
כמו שריגי הורד לצנוף צץ-נית.
נחלוקים היו עליו חושיו.
בעוד שמבטו ככלב רץ קדימה
— נפנה, חור, ושוב ושוב נצב
בצפייה, הרחק, שם בתפנית השביל —

נשאר קשבו קריס מאחור,
 ולפצמים נדמה הנה לו כי נגע
 עד לצעידתם של שני האחרים
 החיבים ללכת אחריו במצלה.
 ולפצמים — הד פסיעותיו המטפסות
 ורום מצילו, רק הם מאחריו.
 אכן, באים הם, שח אן לעצמו,
 אמר זאת בקול רם והאזין
 כיצד קולו נמוג במרחקים.
 בקל-זאת הם באים, אך שנים הם
 שהלוקם שקט צד-לאימה, לו רק נתן
 לשנות אחרונה פצם אחת בקד
 (לו היתה הנבטה אחרה
 הריסתו של המפצל כלו, בעצומה
 של הנצרות), נדאי הנה רואה
 שנים שותקים פוסקים בשקט אחריו:
 את אל הצעידה והבשרה הרחוקה
 מצננת-המסע מעל צינים בהירות,
 משוב קנפום בקרקיר-רגליו,
 נושא קנד אחת את שרביטו הדק,
 ובאחרת, בשמאלית, מנהגת היא.
 האהובה כל-כך, עד כי מנגל יחידי
 נבע גהיר-רב-יתר מנהי מקוננות,
 עד כי קינה הנפקה: עולם מלא,
 שבו תכל הונה, נצר נצמק,
 וכרך וכפר, שדה, נהר, סיה,
 וסביב אדמת-קינה זו, גדומה
 לאדמה אחרת, טנה שמש
 ותג רקיע מקרב, שוקט,
 רקיע של קינה עם כוכבים מצנתיים —
 האהובה כל-כך.

ששפחה כהיר, שלפצמים גמדהקה
 בתוך שורות שיני המשורר.
 ואי נבשם במטה הרמכה,
 קנין אותו הגבר לא היתה עיר.
 שיונה היתה כבר בשער ארץ
 ונמסרה כמו הנשם שיכרד
 ומחלקת במאה-השפחים.
 שרש היתה דבר.
 וכשבחיל-סתאם
 האל אותה פצר, ובקול רווי-כאב
 אמר את המלים: הוא הסתובב, אחורנית.
 היא לא הבינה ואמרה רק תרש: מי
 אולם רחוק, אפל, לפני הסתח הפהיר
 צמד אי-מי-אחד אשר פניו
 שנו לבלי הגר. צמד והתבונן
 כיצד על אותו פס של שכייל-שדות,
 אל-הקשורה, הצצר בציניו,
 נסנה ללכת דם אחר הנמות
 שהנה היא חונרת באותה הנדך
 ומקריקה מצדדים את צעדה,
 תוקה, רכה, ללא כל קצר-רום.

(מגרמנית: אברהם הוס)

והיא התגלה ליד האל
 ומקריקה מצדדים את צעדה.
 תוקה, רכה, ללא כל קצר-רום.
 שקופה בתוך צצמה, כמו אשה
 שהריונה בשל בתוך גופה,
 ולא היתה בגבר הפוסע לסניקה
 ולא בדרך העולה אל הסיים.
 בתוך צצמה שקפחה, נהנית מותה
 מלצה אותה בשפע.
 כפרי של מחיקות נאפלה
 היתה פסונה את מיתתה הנכירה,
 הנדשה כל-דף, שצמחה-נה התכחשה
 עד כי הפל הנה סתום לה, לא-מוכן.
 כנצרה בבתוליה שוב היתה,
 לא נגיפה, וצרונה היתה סגורה
 כסרח בצנו בשעות הערב.
 זינה התגזרו כל-דף מכל שלוב
 שגם מצע-התנונה, רפה עד לאין-סוף
 של יד האל הקל, צלב אותה
 כמו גופו שבהתקרבות-לא-רצונה.
 היא לא היתה און שוב אותה אשה